

Kapitola 5

Jižní cesta

Slunce se pomalu klonilo k západu a Akvin stále ještě neviděl hostinec.

Jel po Jižní cestě, která spojovala města Attaru a Strážní věž, již druhý den. Nikdy předtím nestrávil tolik času v sedle, a proto ho neskutečně bolel zadek. Podle učitele jezdeckví z Akademie byl nejhorší vždy třetí den. Proto se Akvin zítřka vskutku děsil.

Pohleďte na něj, jak sedí v sedle. Zapadající slunce kolem něj vytváří zlatavou auru a groteskně prodlužuje jeho stín. Je to už úplně jiný člověk, než ten chlapec, který kdysi vyšel ze srubu v lesích. A je to i úplně jiný člověk, než ten student, který bezstarostně procházel chodbami Akademie nebo ulicemi Attary. Akvinovy krátce zastřižené světlé vlasy se třepotají ve větru. Na jeho mladé tváři teprve před krátkým časem začalo rašit jemné strniště stejné barvy. Neroste mu knír a nezarůstá mu brada vousem, tak typickým pro mistry magie. Zatím. Ať s vousem či bez, nejdominantnější část čarodějova obličejce budou vždy tvořit jeho hluboké zelené oči, tak výrazné, že připomínají dvě tůně uprostřed lesa. Oblečený je do hnědého cestovního pláště, pod kterým se občas mihne čistá bílá tunika. Až zastaví a plášť odlo-

ží, bude možno spatřit jeden kruh v barvě magie materie, který nosí hrdě na prsou. Stejný symbol, tentokrát v bílé barvě a mnohem drobnější, zdobí levé rameno cestovního pláště. Ve speciálním úchytu na boku koně je zasazena asi metr a půl dlouhá hůl s okovanými okraji. U pasu se mu houpe meč. Je to běžný široký meč s jílcem zdobeným symbolem hada. Sedlové brašny jeho koně přetékají zásobami. K hrušce sedla je ještě navíc uvázán batoh.

Takto cestuje Akvin ze Sarakeshe, čaroděj prvního kruhu, aspirant na druhý kruh, čaroděj rodem, na svou první misi ve službách říše.

Cestuje a strašlivě ho bolí zadek.

*

První noc strávil Akvin v hostinci ještě na předměstí Attary. Bylo již k večeru druhého dne, kdy vesnice prořídly, a na obzoru se objevila zelená hradba Temného lesa. Slabý kouř vycházející zpoza kopce Akvinovi hlásil, že už se blíží k hostinci.

Před pěti sty lety nechala říše postavit hostince každých pětadvacet kilometrů podél dlážděných císařských cest. Za tu dobu kolem těchto hostinců vyrostly vesnice, které prosperovaly z obchodu s cestujícími a se samotným hostincem. Každý hostinec navíc měl ustájené koně pro císařské posly. Proto takový posel mohl za den tryskem ujet i dvě stě kilometrů.

Ubytování v těchto hostincích nebylo nejlevnější a obyčejný pocestný musel vzít za vděk slámou, nebo požádat o ubytování někoho ve vesnici, ale Akvin dostal na cestu víc peněz, než čekal. Proto mohl pohodlně spát v čisté místnosti, umýt se v teplé vodě a vychutnat si lahodné pokrmy.

*

Akvin vystoupal na vrcholek kopce a konečně spatřil své nocoviště. Pohladil Hnědku, svou klisnu. Lehkým mlasknutím a přitážením nohou ji nasměroval ke stáji. Pacholek byl v mžiku u něj a pomohl mu kobytku odstrojit. Akvin ho požádal, ať mu pohlídá brašny a jen s batohem přes rameno vešel do hostince.

Byl ještě velmi blízko Attaře. Možná proto byl hostinec poměrně plný. Akvin se protlačil davem sroceným kolem dvou trpaslíků, kteří právě tvrdě soutěžili v pití.

„Si budeš dělat prdel z mojí Gruthel! Ty šmejde!“ volal jeden chrčivým a značně přioopilým hlasem. „Tě vožeru až chcípneš!“

Druhý odpovídal bublavými zvuky, kterým nebylo rozumět. Přesto se každý chopil dalšího panáku místní samohonky a vyklopil ho do sebe. Akvin si všiml tří prázdných skleněných flašek a jedné z poloviny plné, která stála na stole mezi nimi.

Bublající trpaslík zavrával po vypití nápoje tak, že se musel chytit stolu, aby nespadol. Nadávající trpaslík se zasmál chrčivým smíchem a začal dolévat další.

„To je za tebe! Gruthel!“ volal a osazenstvo hospody ho nadšeně podporovalo.

Hodili do sebe další rundu a nadávající trpaslík se postavil. Ukázal prstem na svého soka a padl na stůl, který se pod jeho vahou rozbil, takže trpaslík skončil v záplavě střepů a třísek. Bublající trpaslík se také postavil, spojil ruce do vítězného gesta a vychutnal si potlesk. Pak mu podal číšník tuplák piva na vystrážlivění a trpaslík ho začal chlemtat, až si smáčel vousy. Sešlost se pomalu rozpouštěla a osazenstvo lokálu se vracelo ke svým stolům.

Akvin nikdy předtím trpaslíka na vlastní oči neviděl. Vzrůstem menší než Attarmijci, ale ne o moc, protože obyvatelé císařství byli nevysokým národem. Tváře obou trpaslíků pokrývaly husté hnědé vousy. Jeden je měl spletené do copánků, druhý je měl nečesané a rozježené na všechny strany. Obličjeje byly hodně vráscité a ruce velmi chlupaté. Přesto v nich byla jistá důstojnost a majestátnost starých ras. Akvin věděl, že kdysi měli mocné království někde na východním kontinentě v dnešní Ekharii nebo Nové Sirii. Dávno před založením Attarmie však museli toto království opustit a usadili se na Mudgaru a někde na severu Sklécie. Lidé trpaslíky neměli rádi. Stejně jako další staré rasy, jako elfy či skřety. Mezi trpaslíky pak byli taci, co se snažili s lidskými královstvími a císařstvími obchodovat, ale většinou zůstávali zavření ve svých podzemních městech, kde nikomu nevadili a nikdo nevadil jim. Ve Sklécii, která s trpasličím královstvím přímo sousedila, by to ještě šlo, ale potkat dva tr-

paslíky takhle daleko na jihu bylo pro Akvina docela překvapením.

Mladý čaroděj přistoupil k baru. Pracovalo tu několik servírek a zavalitý hospodský. V rohu seděl čaroděj, jehož poměrně nízká věž zdobila tuto ves. Spolu s ním u kruhového stolku popíjel žoldněř. Určitě to nebyl rytíř, ale asi plnil také ochrannou funkci, protože čaroděj byl na nějaké hospodské rvačky příliš starý. Navíc nevypadal, že dosáhl výše než na nějaký pátý kruh. Zastával tu tedy podobnou roli jako císařská vlajka nad hospodou. Měl připomínat, že tu říše chce klid.

Trvalo několik minut, než si hospodský našel na mladého kouzelníka čas. Musel totiž přerozdělit peníze, které na trpaslíky vsadili štamgasti. Sázky nebyly v říši tolerovány a inkvizice trestala každého organizátora nelegálních závodů v čemkoliv, včetně pití, velkými pokutami. Akvin si ale řekl, že od toho tu je přece ten čaroděj, aby dohlížel na dodržování zákonů říše. Proto se obrátil na hostinského s úsměvem, když se k němu tedy konečně přišoural.

„Co to bylo zač?“ zeptal se ho.

„Ale, Fenrot a Tilbard jsou místní. Většinou, někdy touhle dobou, se pohádají a dají si turnaj v pití pálenky. Sice už mají u mě sekeru delší než své vousy, ale výdělky na sázkách mi to bohatě vynahrazují. Stala se tu z nich taková malá atrakce,“ zasmál se hospodský a pak se Akvina zeptal, zda si bude něco přát.

Akvin mu dal zlaták a řekl: „Chci čistý pokoj, něco k snědku a k pití a řádně vyhřebelcovat koně. Pokud budu spokojen, můžeš si drobné nechat.“

Hostinskému se rozzářily oči a s radostí Akvina uvedl k malému stolku, kde měl mladý kouzelník klid. Hned mu donesl talíř plný sýra, šunky, zeleniny a ovoce, spolu s velkým bočnickem chleba. Akvin věděl, že není v jeho silách to všechno spořádat, ale říkal si, že to alespoň zkusí. Hostinský mu přinesl džbán piva a Akvin se zhluboka napil. Cestování mělo i své světlé stránky. Škoda jen, že dřevěné lavice nebyly překryty žádnými polštářky, a tak úleva pro Akvinovu zadnici stále nepřicházela.

Když kouzelník dojedl, respektive nechal servírku, aby zbytky odnesla, protože už opravdu nemohl, přistoupil k jeho stolu

místní čaroděj. Byl to starý muž s šedivými vousy a se silnými brýlemi. Zaprášená tmavě fialová róba značila, že kouzelník je znalcem magie života a smrti. Neměl nikde vyobrazené kruhy, pravděpodobně jich získal málo a nechtěl to dávat najevo světu. Akvin mu nabídl, aby se u jeho stolu posadil, a čaroděj to udělal.

„Viděl jsem přítele mága, tak jsem vás musel jít pozdravit,“ začal čaroděj. „Copak přivádí studenta tak daleko od Akademie? Máte bílou Hledačů, tak jsem si říkal, jestli nesháníte mistra.“

„Ve skutečnosti cestuji do Strážné Věže, mám tam úkol.“

„Tak mladý a už ve službách císařství,“ řekl mág a začal si kroutit dlouhé šedé kníry.

„Co je s těmi trpaslíky?“ zeptal se Akvin, aby odvedl řeč od potenciálního hledání mistra. Máloco věděl s takovou jistotou, jako to, že u tohohle starce by studovat opravdu nechtěl.

„Bývali to obchodníci, ale pak jim ve Středozemském lese přepadli nějací lapkové povoz. Ukradli jim šperky a zbraně, které vezli až z hor ze severu Sklécie. Většinu jejich kompanie pobili. Hnusná pakáž.“

„Čekají tedy, až někdo ty bandity najde, zajme a vrátí jim jejich zboží?“ zeptal se Akvin.

„Ty už dávno našli. Ale zboží, které ještě nebylo rozfofrované, bylo zabaveno Attarou, která tam vyslala své vojáky, žoldnéře a čaroděje. Trpaslíkům bylo řečeno, že jestli chtěli své zlato zpět, měli si bandity pobít sami. Jsou tu v pasti. Jejich čest jim nedovolí vrátit se domů a tady je nikdo slušně nezaměstná. Tak tu tak živoří a propíjí poslední zbytky peněz, které uchránili před loupeží.“

„Podle hostinského je už dávno propili,“ podotkl Akvin.

„Vskutku? Pak zde asi jejich působení nebude mít dlouhého trvání. Stačí slovo a půjdou do vesnické šatlavy, odkud je převezou do Attary, kde jim buď vypláchnou hlavy, nebo je pošlou do zelených hor těžit stříbro, železo a skleněnou ocel.“

„Je to smutný příběh,“ řekl Akvin upřímně.

„Jsou to jen trpaslíci,“ odpověděl mu starý čaroděj s pokrčením ramen. To Akvina přimělo k rychlému, ale etickému ukončení rozhovoru. Odešel do pokoje a ulehl na lože. Ale spon tam si jeho zadek ulevil na měkké posteli.

Pak si mohl konečně sundat rukavice a tak tam ležel a hrál si s těžkým prstenem, který mu dal čaroděj Amall. Když Akvin vzpomínal na Akademii, začalo se mu trochu stýskat.

*

Dva dny po noční procházce Attarou, kdy Akvin držel v ruce důkaz proti Suvorovi, se u pokoje mladého čaroděje objevil Amallův mentálně vykleštěný sluha a dával mu obálku zapečetěnou rudým voskem s obtisknutou vránou s třešní v pařátu. Akvin vytušil, že se asi jedná o Amallovu značku. Chlapec chtěl služebníkově poděkovat, ale chudák mu jen vrazil do ruky obálku a už odcházel plnit další úkoly svého pána.

Akvin byl překvapený. Obálka byla mnohem těžší, než se na první pohled zdála. Příčinou se ukázal být prstýnek z leštěné černé oceli protkaný stříbrnými vzory. Na to, že neměl žádný kámen a tvořil ho pouze kov, vážil hodně. Spolu s prstenem se v obálce nacházel i dopis. Akvin ho rozložil a četl, že prsten se používá na uvězněné mágy, aby nemohli kontaktovat pomoc. Říká se mu roubík a je bohužel docela nápadný (Amallově se podařilo sehnat alespoň trochu zdobený, ale i tak byly prsteny z černoceli, právě pro svoji velikou váhu, neoblíbeným módním doplňkem). Prsten však zabraňoval všem formám mentálního dotyku. Vytvářel šum, který způsoboval, že čarodějův mozek působil navenek stejně nepřístupně jako mozek osoby, která kouzlit neuměla vůbec.

Dále Amall psal, že mise už je vyřízena a aby si Akvin zašel na studijní oddělení, kde dostane další instrukce a hlavně císařský glejt. V poslední části Amall naznačil, jaký bude další postup. Akvin vyrazí po Jižní cestě do Strážní Věže tak, jak by správně měl. Nikdo nesmí mít podezření. Amall odjede dva dny po Akvinovi na západ do Vimhaji, kde si najme loď do Soulu. Mezi Strážní Věží a Soulem je hostinec Nová míza, který je trochu severněji od císařské cesty. Tam bude jejich základna. Až Akvin o Suvorovi něco zjistí (Richie je přece jen jeho starý přítel), zajede za Amallem a společně podniknou další kroky. Amall také důrazně doporučoval Akvinovi, aby si ještě před odjezdem vyčaroval Zakletého, ale to Akvin odmítl. Ne teď, když je tak

blízko svému hadovi.

Na studijním oddělení dostal Akvin cestovní doklady, zprávy pro svého velitele, čaroděje dvanáctého kruhu mistra Lavruse ze Strážní Věže, a pokyn pro banku, aby mu vyplatila šestnáct zlatých tarů. Dva tary na každý plánovaný den cesty do Strážní Věže, což bylo podle Akademických tabulek vypočítáno na osm dní. Ve stájích si potom Akvin vybral koně, Hnědku, a v obchodech Akademie nakoupil veškerou výbavu, kterou na cestu potřeboval. Hlavně sušené hovězí maso, celtu, provaz, křesadlo, troud, ocílku, měch na vodu, bílou róbu hledačů, náhradní bílou róbu, hnědou róbu pro zvláštní příležitosti, civilní oblečení (to byl Akvinův nápad, že by se třeba mohlo hodit, aby ostatní nepoznali, že je čaroděj), oves pro koně, pánev na vaření, nějakou zeleninu a ovoce, koření, malou láhev kořalky a měch vína. Člověk totiž nikdy neví. Ve zbrojnici si vybral meč s širokou čepelí a požádal statného kováře, aby mu do druhého dne vyryl do hrušky písmeno S zakončené hlavičkou hada. Tento znak si vymyslel, protože mu přišlo rozumné mít také nějaký symbol, kterým by mohl časem pečtit své dopisy. Až tedy jednou bude muset nějaké psát. Dále si vybral pěknou pevnou hůl s okovanými konci. Byla dobře vyvážená a sedla mu do ruky. Na závěr si vzal z pokoje svůj nůž a svou flétnu, jediné dvě věci, které měl snad odjakživa.

Tak se Akvin připravil na cestu, která začínala následujícího dne. Večer ještě zašel za Trill, aby se s ní rozloučil. Milovali se pomalu a potichu. Oba si ten večer později pamatovali jako jeden z nejhezčích v jejich společné historii. Trill ho ještě zkoušela přesvědčit, že by jela s ním, ale Akvin jí to důrazně (asi po tisíci) zakázal.

Druhý den vstal Akvin brzy ráno a napsal dopis otci. Od doby, kdy se Akvin stal dospělým čarodějem, psali si někdy i dvakrát do měsíce. Teď stál ale před úkolem vysvětlit tátovi, že ho letos opět neuvidí. Psal stroze, nepopisoval události, které tomu předcházely. Lepší, aby byl táta naštvaný na něj, než aby ho Akvin vystavil potenciálnímu nebezpečí. Dopis zakončil jako vždy slovy: „Mám tě rád, tati.“ Vložil ho do své kouzelné truhly, vzal si vybavení na cestu a šel na nádvoří, kde už na něj všichni čekali. Alex, Kurda s Borisem, Kippy i krásná Trill. Akvin se

s každým objal a slíbil jim, že bude opatrný, že se mu nic nestane a že bude psát, kdykoliv bude mít příležitost. Když pak nasedl na Hnědku, přistoupil k němu Alex. Poplácal ho po zádech a řekl mu velmi vážně: „Drž se vzadu, buď opatrný a kouzli potichu, když to půjde.“ Pak pleskl Hnědku přes zadek a Akvin na ní vyjel z bran Akademie. Těžký prsten skrytý pod rukavicí ho hrozně tlačil a sedlo bylo tvrdé. Přesto měl Akvin dobrý pocit z blížícího se dobrodružství.

*

Třetí den v sedle byl opravdu nejhorší. S každým pohybem koně Akvin nesnesitelně trpěl. Naštěstí už slunce stálo dost vysoko, aby mohl zastavit poblíž zurčícího potůčku. Nechal koně, aby se pořádně napil. Pak ho odstrojil a umožnil mu pást se na zelené trávě. Z cely si udělal obrovský měkký sedák. Pak ze sedlových brašen vyndal čerstvou dušenou šunkou, jablko a kus másla, které si koupil ráno v hostinci, a pustil se do přípravy oběda.

Stromů podél cest postupně přibývalo a hradba Temného lesa na jihu už nebyla jednolitá, ale bylo možno rozlišovat jednotlivé stromy. Na okraji lesa měl být další hostinec a tam (Akvin si nebyl jist, jestli to zvládne) měl v plánu do večera dojet.

Zrovna se s chutí zakusoval do obloženého chleba, když uslyšel ze severu dusot kopyt. Cesta byla poměrně frekventovaná, a tak by na tom nebylo nic překvapivého, kdyby jen ti koně neběželi skoro tryskem.

„Prr,“ zakřičel mladý muž, když si všiml Akvina stojícího vedle své Hnědky, „jste v pořádku, mladý pane?“ ptal se blondák, přibližně v Akvinově věku. Nenosal žádný čarodějný symbol, zato měl na rameni dlouhý luk a u pasu zakřivenou šavli.

Druhý kůň také zastavil. Na jeho hřbetě seděl vysoký tmavovlasý muž, opět s lukem, ale místo šavle měl k opasku připnutý kožený řemenem, se zvláštní zelenou přezkou, ostnatý kyj. Byl určitě o trochu starší než blondák.

„Kam se tak ženete, pánové?“ zeptal se Akvin a procházel si potichu kouzla pro možný nadcházející boj. Ti muži byli buď lapkové, nebo dobrodruzi, nebo možná hraničáři, i když tak da-

leko na severu hraničáře Akvin skoro vyloučil.

„Pronásledujeme hnědého medvěda, který zabil člověka na farmách na severozápadě. Je podivné, aby se hnědý medvěd vyskytoval tak daleko od lesa. Stejně tak, aby napadl člověka v jeho domě. Myslíme si, že musí být nemocný,“ vyprávěl mu blondatý chlapec, mezitím co ten druhý seskočil z koně a protahoval se. Když si toho blondák všiml, zeptal se Akvina, zda mu nebude jejich přítomnost vadit.

„Ovšem, že ne. V potoce je vody dost a i o jídlo se s vámi rád podělím,“ řekl mu Akvin, ale pořád byl obezřetný.

Tmavovlasý chlapec k němu přišel a pevně mu stiskl ruku. Představil se: „Říkají mi Ben.“

„Akvin ze Sarakeshe,“ řekl Akvin své celé jméno.

Druhý hoch už u něj byl a také mu podával ruku, „Je neuvěřitelné štěstí potkat tady na cestě čaroděje! Buď jsou všichni zalezlí v Attaře, nebo už dávno dojeli do Strážní Věže. Já jsem Harfell, hraničářský učeň z Temného lesa.“

„Tak opravdu hraničáři?“ podivil se Akvin, zatímco Ben začal odstrojovat svého i přítelova koně.

„Je to tak,“ usmál se Harfell. „Co se orkové z Jižního hvozdu začali organizovat do větších celků, často přecházejí Zelené hory a plní jejich severní strany. Jsou tam sice jen samoty a těžařské vesnice, ale i to jsou obyvatelé Attarmie. Náš rád od Strážní Věže se musel vydat do Temného lesa, abychom tuto hrozbu potlačili.“

„Slyšel jsem,“ říkal Akvin, jakmile chlapcům nabídl své neskromné zásoby, „že se orkové shlukují, ale nic konkrétního. Mám se přidat k posádce Strážní Věže. Jako výpomoc.“

„Určitě využijí každou ruku. Pokud ta ruka navíc ovládá magii...“ řekl od koní tajemně Ben.

„Co je s tím medvědem?“ vrátil se k původnímu tématu Akvin.

„Pronásledujeme ho už tři dny,“ začal vyprávět Harfell. „Jeho stopy jsme ztratili tady na cestě. Musel se vypravit po ní. Pravděpodobně nasál pach nějakého obchodníka nebo poutníka a putoval dál po kamenech. Nebojí se, bude mít asi vzteklinu.“

„Taková zvířata se musejí utratit,“ řekl zcela vážně Ben. „Jsou nebezpečná a budou odvážnější a silnější, jak bude ne-

moc postupovat.“

„Rád bych vám pomohl,“ řekl Akvin jen tak ze slušnosti.

Proto ho překvapilo, když se Ben zaradoval: „To by bylo senzační. Pracovat s čarodějem, z toho se vždycky vyvine spousta zajímavých historek!“

„Bohužel,“ přiznal Harfell, „momentálně nevíme, kterým směrem se medvěd vydal. Ztratili jsme stopu.“

„Až si chvíli odpočineme,“ řekl Ben a vytáhl vlastní bochník chleba ze sedlové brašny, „budeme pokračovat na jih a doufat, že se medvěd prozradí sám. Když jsme z cesty viděli pobíhat kolem vašeho koně, čekali jsme, že vás tu najdeme z půlky ohryzaného.“

„A když na něj nenarazíte? Kam povedou vaše kroky?“ ptal se dál Akvin.

Harfell mu odpověděl: „Pokud budeme mít smůlu, strávíme noc v hostinci V Podlesí a zítra se budeme vracet stejnou cestou na sever. Pomaleji a důkladněji.“

„V tom případě pojedu určitě s vámi, pánové. O hraničářích jsem něco četl a je i pravděpodobné, že mě přidělí k průzkumu. V tom jsou hraničáři nejlepší, ne? Rád bych se o vašem řádu dozvěděl něco víc.“

„To nebude problém, milý pane,“ řekl Harfell, „náš řád, oproti tomu vašemu, žádná velká tajemství nemá.“

Akvin přešel poznámku a kontroval: „Nemá? Slyšel jsem, že dokážete rozmlovat se zvířaty, dokonce se stromy! Vaše střely nikdy neminou cíl a pouhý váš dotek má určitou léčivou moc.“

Ben lehce zrudl, ale byl to Harfell, kdo odpověděl: „O našem řádu se povídá mnohé a sami bychom byli rádi, kdyby alespoň polovina z toho byla pravdivá.“

Akvin ho pozorně sledoval a troufal si tvrdit, že ačkoliv se přetváří mnohem lépe, než jeho přítel, stejně není dobrý lhář.

Když dojedli, nasedli na koně. Akvin i přes veškerou snahu nezakryl bolest z prvních pár minut jízdy, než si alespoň trochu zvykl.

„Kdyby náš dotek opravdu léčil,“ řekl se smíchem Ben, „věřte mi, milý pane, že tam bych vám nesahal!“

Akvin se zasmál s ním a nabídl jim oběma přátelství. Oba ho přijali.

Akvin jim vyprávěl o svém nástupu na Akademii, říkal jim, jak byly ty začátky těžké a jak často uvažoval o tom, že zkusí utéct. Ale překvapivě rychle si zvykl a nyní návštěvu domova spíše odkládá.

„To chápu,“ řekl mu Harfell, „když jsem odešel do učení, bylo mi osm let. Pomáhal jsem jednomu stárnoucímu lovcí a ten mě začal učit základy stopování, střelby z luku, stahování zvířat, ale zároveň takové věci jako dokrmování v zimě či pochopení životního koloběhu a pojmům jako je ekosystém. Víš, jak spolu co souvisí a jak je nutná různorodost druhů, kde každý má své místo.“

Před třemi lety mi řekl, že ve skutečnosti není jen lovec na odpočinku, ale hraničářský verbíř. Takto náš rád získává učedníky, odejdeš někam do služby a ani nevíš, že jsi testován. Možná to má své nevýhody, ale myslím, že výhody převažují. Můj učitel mi tedy dal doporučení a já se hlásil v Dřevěné Osadě, to je hradiště hraničářů na úpatí Zelených hor. Říká se mu prostě Hradiště. Tam jsem svá umění ještě rozvinul a jak jinak, než praxí.

Vzpomínám si, že když jsem tam přišel, unavený jako blázen, protože jsem se samozřejmě ztratil, dali mi najíst a řekli mi, ať se připravím na první průzkum. Myslel jsem, že se museli zbláznit. ‘Podívejte se, jak vypadám,’ říkal jsem jim, ale oni mi prostě řekli, že pokud se mi to nelíbí, můžu si jít klidně, odkud jsem přišel.

Tak jsem se napil dvojitého panáka pálenky z kaštanů a šel jsem. Průzkum našťestí trval jen několik dní a seznámil jsem se tam se skupinou dalších dost ostřílených hochů, včetně tady Bena. Po pár průzkumech ve skupinách nás začali rozdělovat na menší a menší skupinky, až nakonec každý měl být schopen pracovat skoro sám.

Hraničář by měl být schopen přežít sám a celý život je jen jedna velká zkouška. Možná proto to dělají. Ale nyní, když se orkové dali na pochod, pohybujeme se zase radši ve dvojicích až trojicích. Je to přece jen bezpečnější. Sice máme rádi společ-

nost, ale když odezní povinnosti, každý si rád vyrazí na nějakou tu horu a tam sám několik dní rozjímá. Když jsi hraničář, brzy zjistíš, že bez lidí začneš lépe vnímat svět kolem sebe. Vítr, déšť, stromy, zvěř. To vše jsou tví přátelé na osamělých cestách. Tedy, Bena mám fakt rád, ale už se nemůžu dočkat, až půjdu na nějakou osamělou hlídku.“

Akvin zaujatě poslouchal další příhody, jak třeba minulý měsíc pronásledovali skupinu orků, aby zjistili, že se k ní postupně připojily další dvě větší skupiny, a když je konečně objevili, zaznamenali její polohu a odplížili se nenápadně zpět do tábora. Tam dostali jen lehkou výtku, že si netroufli sami na desetinásobnou přesilu (život je plný zkoušek, to byla slova hraničářů). Společně s dalšími hraničáři pak skupinu dohnali a, až téměř u západního cípu Zelených hor, ukončili její existenci.

Ben připojil svou historku, jak ještě jako chlapec dohnal sprintem jelena a zabil ho svým loveckým nožem. To mu vysloužilo místo v Hradišti, kde byl několikrát hodnocen jako nejlepší mladý lovec.

Hraničáři dělali všechno možné. Od lovu škodné zvěře, přes vedení válek dlouho před tím, než vlastně vůbec oficiálně začnou, až po studium přírody v její nekonečné kráse. Akvinovi trochu připomínali elfy z Velkého hvozdu. Taky to neopomněl zmínit.

„Vždyť ano,“ řekl bez zapírání Ben, „největší členové našeho řádu pocházejí z této prastaré rasy. Věřím, že i u založení hraničářského cechu musel stát elf.“

„A dnes máte na Hradišti nějaké elfy?“ ptal se Akvin.

„Jednoho nebo dva. Když se orkové začali srocovat, odpověděli na naše žádosti a přišli z Velkého hvozdu.“

„Je zajímavé, že o elfech se v knihách nikdy nepsalo,“ divil se trochu Akvin.

Oba hraničáři pokrčili rameny.

„Takže vlastně máte těch tajemství poměrně dost,“ ušklíbl se čaroděj.

„Kdo se na nic neptá, nic se nedozví,“ řekl mu Harfell a Akvin si uvědomil, že je to pravda. Říše hraničáře neřešila. Nepletli se do politiky, žili v oblastech mimo hranice a z dosahu výběrčích daní. Když si na ně někdy v historii císař vzpomněl

a výběrčí daní poslal, hraničáři jednoduše odešli jinam a byl to sám císař, kdo je pak přemlouval, aby se vrátili. Byli potřební a nic za to nechtěli. V Attarmii, ale co v Attarmii, v celém světě, něco nevidaného. Akvin jim to řekl.

„Všechno, co potřebujeme, si umíme opatřit. Za ulovené kůže kupujeme ocel, ale umíme bez toho žít. Dřevěné kopí je stejně smrtící jako kovové, když se správně hodí. Od farmářů pak kupujeme mouku, nebo alespoň obilí, ale když to zrovna nejde, dává nám jídlo příroda. Lesní plody, tu ulovený zajíc, tam sestřelený jelen, potoky plné ryb,“ vyjmenovával Harfell.

V tu chvíli seskočil Ben z koně, aniž by ho zastavil. Dopadl na cestu, překulil se a přikrčený hleděl na převrácený vůz u krajnice, luk v ruce, šíp nasazený. Akvin jeho rychlé pohyby skoro nezaznamenal. Mezi hustými kopřivami byl valník se dřevem, ale klády se rozkutálely až k potoku. K tomu samému, kde obědvali, jen o pár kilometrů severněji. Potok klády úplně zahradily, takže se vylil do louky za ním.

Akvin s Harfellem také sesedli z koní. Harfell si stáhl ze zad luk a Akvin vytáhl z popruhu hůl. Na medvěda by přece jen raději útočil z větší vzdálenosti, proto volil hůl před mečem.

To už byl Ben u vozu, luk už zase na zádech, protože medvěd byl určitě dávno pryč. Tmavovlasý hraničář sáhl na roztráštěnou postranici. „Tady zasáhl,“ hlásil potichu, „a převrhl vůz. Jedním mocným úderem hlavou.“

„Musí to být obrovská bestie,“ zašeptal Akvin.

„Pád povozu strhl koně a ti si zlomili vaz,“ pokračoval Ben a ukázal na dvě těla, „nesmrdí a ani much tu moc není, muselo se to stát nejdéle před půl hodinou, možná méně. Těla nejsou poškozená, asi nezabíjí z hladu, ale ze vzteku.“

Pak Ben ukázal do rozmočené louky, kde asi dvacet metrů od cesty seděl havran v mělké vodě a do něčeho kloval.

„Vozka přežil pád, ale pak zpanikařil a začal utíkat. To medvěda rozzuřilo. Dohnal vozku a zabil ho,“ uzavřel stručně Ben.

„Můžeme ho sledovat?“ ptal se Akvin.

„Obávám se, že ano,“ řekl temně Ben.

„Musíme,“ přidal se Harfell, když hleděl na tu spoušť a dodal: „Možná to byl malý zázrak lesních bohů, že jsme se potkali, přáteli. Myslím, že budeme tvou pomoc potřebovat.“

„Bohové nejsou,“ řekl Akvin, aniž by postřehl, že právě bez přemýšlení okamžitě vyslovil naučenou frázi. Ani jeden z hraničářů se s ním o bozích nechtěl přít.

*

Ben s Herfallem šli přes rozmočenou louku a sledovali šlápoty medvěda, Akvin vzal do rukou uzdy jejich koní a odjel kousek na jih, aby se louce vyhnuli. Měli celkem oprávněný strach, že by se do rozmočené půdy mohli koně bořit.

Když se setkali, teprve tehdy uviděl Akvin velikost medvědo-vých stop.

„A jste si jistí, že je to obyčejný medvěd a ne nějaká obří po-tvora z pohádek?“ ptal se Akin.

Herfall se na něj podíval skoro uraženě, ale Ben jen řekl: „Je to obyčejný medvěd hnědý. Pravda, možná trochu větší, ale zase ne o tolik. Ty stopy jsou tak hluboké, protože dupe, jak je vztek-lý.“

Pak se rozhlédl a ukázal k blízkému hájku. „Jsem přesvěd-čen, že chtěl jít tím směrem, ale když se na ty stopy podíváš...“

„Potácí se, jako by byl opilý,“ uhodl Akvin.

„Tak. Nemoc určitě hodně pokročila za těch několik dní, kdy utekl do civilizace.“

„Jak to tu nezná,“ vysvětloval Harfell, „tak je zmatený. Vadí mu slunce, protože obvykle žije pod stromy. Vadí mu zvuky, které jsou pro něj cizí. Desetkrát uteče, po jedenácté zaútočí. Tento poměr se ale měnil a měnil. Teď už vlastně pouze útočí.“

Sledovali stopy několik minut. Skutečně se snažily držet směr k lesíku za loukou, ne tak velkému, jako byl temný les na jihu, ale dost velkému na to, aby tam medvěd počkal do noci, než vyrazí dál. Pravděpodobně právě na jih, pokud mu to jeho zmatená mysl dovolí.

Když se blížili k lesu, ptal se Akvin: „Koně necháme tady?“

Ben zavrtěl hlavou. „To není dobrý nápad. Při stopování je jedno důležité pravidlo. Nesmíš se nechat uchlácholit předpo-kladem, že tvůj cíl půjde více či méně rovně. Vždy se může stočit a nakonec sledovat tvé úsilí pěkně z křoví u cesty. Proto koně nikam vázat nebudeme, půjdou s námi. Až se medvěd objeví,

pustíme je. Tadeáš s Břicháčem se o toho tvého postarají. Jsou perfektně vycvičení.“

Akvin si moc neuměl představit, jak to bude fungovat. Vlastně byl přesvědčen, že Hnědka hnedka zmizí a už ji nikdy nikdo nespátří. Proto si odepnul batoh s nutnou výstrojí a dal si ho na záda. Vypadal trochu komicky v tunice s pláštěm a batohem, ale jeho noví přátelé nic neříkali.

Vpluli do temnoty pod stromy. Akvin si mezitím promýšlel taktiku. Použít nová kouzla, která se učil na druhý kruh, si netroufal. Neuměl je ještě moc dobře a teď skoro měsíc necvičil. Měl dost sil, aby mohl využít tři proudy stlačeného vzduchu, to by mohlo medvěda minimálně zpomalit. Mohl také všechny tři chránit magickým štítem. Bohužel kouzelná zbroj, kterou čaroděj chránil někoho jiného než sám sebe, byla mnohem slabší a Akvin ještě neuměl kouzlo upravit tak, aby to rozumně šlo. Mistři to uměli. Mistři uměli všelicos.

„Jak na něj půjdeme?“ zeptal se.

„Kdybys tu nebyl,“ řekl Ben, „jeden z nás by ho nalákal na sebe a druhý by ho ze zálohy zasypával šípy.“

„To zní rozumně,“ odpověděl mu Akvin. Mimochodem si všiml, jak Ben převzal iniciativu, když došlo k samotnému lovu. Byl určitě zkušenější a Harfell ho nechával. Akvin pokračoval: „Ale střílíte oba určitě velmi přesně, že?“ oba přikývli a asi tušili, kam tím míří. „Tak já ho vylákám, já budu návnada a vy ho můžete zastřelit.“ Pak dodal: „Jen mě, prosím, netrejte.“

„Nebude to tak snadné,“ řekl mu Harfell, „jak je nemocný, nebude si možná zranění ani uvědomovat. Takovému velkému tvorů, jako je medvěd, chvíli trvá, než si uvědomí, že má být mrtvý.“

„Stejný problém byste řešili vy,“ řekl mu Akvin, „a já se budu chránit kouzlem. Postarám se o sebe.“

Ben i Harfell se na sebe podívali a pak s jeho plánem souhlasili. Ben Akvinovi řekl, že musí vydávat hodně hluku. Křičet a mlátit do věcí, aby si získal medvědovu pozornost. Vysvětloval mu, že medvěd bude nejdřív útočit na zemi s rozběhem, pomocí své tlamy. Tě by bylo dobré se samozřejmě vyhnout. Pak se asi postaví na zadní. V té pozici bude hrozně veliký a nebezpečný. Tehdy bylo Akvinovi doporučeno, aby raději utíkal. Medvědovi

bude snad chvilku trvat, než zas dopadne na všechny čtyři a rozběhne se.

Akvin to chápal. Stejně dobře chápal, do jaké šlamastiky se to zase dostal. Sežrán medvědem, to bude krásný epitaf. Už si představoval, jak do Strážní Věže přivezou hraničáři jeho užra-
nou nohu a řeknou, to je ten váš rekrut, respektive to, co z něj zbylo.

Ne! Když na to budeš myslet, tak se to opravdu stane, takže nic takového. Ulovíš svého prvního medvěda a tečka!

Zajeli mezi stromy a sesedli z koní. Akvin šel v čele, hůl držel obouruč a měl připravené kouzlo na vytvoření magického štítu. Sice asi nezastaví medvědí čelisti, ale alespoň ztlumí zranění při nárazech. Akvin na sebe kouzlo nemohl seslat hned, protože zbroj byla stabilní, s jeho schopnostmi, pouze zhruba tři minuty. Mistři ji uměli zakouzlit na několik hodin. Akvin tiše zaklel.

A pak ho uviděl. Pil z tůně pod malou skálou na lesním pa-
loučku. Vypadal tak mírumilovně, stejně jako tohle místo. Akvin nedokázal uvěřit, že by to mohl být ten jejich zabiják. Podíval se po hraničářích, ale ti byli pryč. Stejně tak koně. Akvin byl překvapen jejich tichostí a v nitru ho bodl strach, zda se nenechal napálit. *Co když střilet nezačnou?*

Akvin pozoroval medvěda. Slyšel hlasité mlaskání, jak nabí-
ral vodu jazykem, ale jinak bylo kolem hrobové ticho. Najednou na Akvina nepůsobila mýtina klidně, mírumilovně a romanticky, ale spíš mu připadala jako hrobka. Bylo tu dusno, šumění vody působilo rušivě a to vražedné ticho kolem... V tu chvíli dostal hroznou chuť utéct, ale medvěd náhle pít přestal. Zvedl hlavu a zavětril. Možná ucítil Akvinův strach. Bez nejmenší pochybnosti se otočil a hleděl na mladého čaroděje.

Na čumáku měl zaschlou krev, pravděpodobně od nárazu do valníku se dřevem. Otevíral tlamu širokou jako Akvina hlava, a ukázal drápy dlouhé jako sklécké dýky. Nejhorší ale byly jeho zakalené oči. Akvin cítil, jak se to za těmi černými tůněmi hemží parazity, kteří připravovali postupně medvěda o rozum. Akvin věděl, na co hledí. Stála tady smrt, která sama umírala.

Medvěd upíral kalný zrak na Akvina, Akvin hleděl na medvě-
da. Bylo to několik sekund, ale Akvinovi připadaly dlouhé jako celé hodiny. Pak medvěd pronikavě, strašlivě a bolestně zařval

a rozeběhl se na mladého čaroděje.

„!Protk!“ vykřikl Akvin po několika zuřivých gestech.

Úspěch, nebo ne, medvěd se řítil přímo vpřed a otevřel svou mohutnou mordou. Akvin uskočil těsně před řítící se hnědou masou. V místě, kam čaroděj dopadl, se zavlnil vzduch a Akvin si uvědomil, že kouzlo je naštěstí v pořádku. Takže tři minuty. Akvin začal počítat.

Postavil se a opět se díval na medvěda, tentokrát byl netvor trochu blíž. Opět zařval a rozeběhl se vpřed.

Teď měl Akvin více času. Počkal, až bude medvěd na dosah, odtančil od něj do strany a švihl ho obouručně přesně za krk. Medvěd zuřivě zařval a začal zastavovat, ale uklouzl po loňském listí a jehličí a upadl. To Akvinovi stačilo, aby připravil kouzlo. Síla stlačeného vzduchu mu pomůže.

„!Ku-Tha!“ vykřikl po složitých gestech, ale hned věděl, co udělal špatně. Jedno gesto bylo nedotažené a ve formuli zůstala škvíra. Akvin cítil, jak energie, místo aby se koncentrovala a usměrňovala, začíná prchat tou trhlinou pryč. Kouzlo se rozpadlo, než se stihlo zhmotnit, a Akvin jen bezradně uviděl zajištění mezi prsty, jak se energie vracela do sfér.

V tu chvíli uslyšel svistot. První šíp se zabodl medvědovi do boku, ale Akvinovi se nezdálo, že by to nemocné a zuřivé zvíře vůbec zaznamenalo. Bylo tak strašně velké! Akvin si nedovolil radovat se, že ho tu v tom hraničáři nenechali, protože medvěd se začínal zvedat.

Postavil se na všechny čtyři tlapy a pomalým, rozvážným krokem kráčel k Akvinovi. Zuřivost vystřídal chladný, tichý hněv.

Mladý čaroděj si připravil hůl, stál rozkročený a byl připravený na vše. Medvědova záda zatím ostřelovali hraničáři. Žádný šíp neminul. Avšak stále to nestačilo.

Velký hnědý obr přišel téměř na dosah hole. Pak se postavil na zadní. Další šíp mu vytrhl kus masa ze zadku, ale nemocný měl stále oči jen pro Akvina.

Byl dvakrát takový co mladý čaroděj a byl překvapivě rychlý. Jako blesk sekl ostrým pařátem po Akvinově trupu. Čaroděj se sehnul před jednou tlapou, ale druhé už neuhnul. Medvěd mu jeho hůl, kterou druhou ránu marně kryl, vyrazil z ruky a jeho

samotného odhodil o několik metrů stranou. Akvin dopadl na záda a děkoval svému kouzlu, že ztlumilo náraz, jinak by si určitě vyrazil dech.

Čaroděj se překulil na poslední chvíli, protože na místo, kde ležel, vzápětí dopadly obě medvědí tlapy.

Akvin si klekl na jedno koleno a tasil meč s širokou čepelí. Z kleku ťal po medvědově hlavě, ale ten se otočil, a tak ho Akvin zasáhl jen do ramene. Navíc asi nijak hluboko.

Další šíp těsně minul Akvina, slyšel jeho svistot a přeběhl mu z toho mráz po zádech.

Medvěd se po Akvinovi ohnal tlamou, ale chlapec uskočil směrem ke skále a postavil se na nohy. Tím bohužel bránil lučištníkům ve střelbě. Potřeboval ale dostat medvěda blíž k nim, protože již viděl, že pouze rána do hlavy by mohla mít úspěch. Zatraceně! Podle množství šípů, které z netvora trčely, měl být už dávno mrtvý!

Hnědý obr kráčel za ním a zkoušel po něm chňapat mordou. Akvin nastavoval meč a nechával medvěda, ať se řeže sám. Pak ale udělal medvěd něco, co Akvin nečekal. Skočil z místa přímo na něj.

Než stihl Akvin zareagovat, srazil ho medvěd k zemi a stál mu levou tlapou na hrudi a pravou tlapu měl, asi mimoděk, na ruce s mečem. Byla to strašlivá váha, Akvin cítil jak je jeho ochranné kouzlo namáhané na maximum a pozvolna praská.

„Nééé!“ slyšel z dálky a vzduch opět rozčísl svistot šípů.

Akvin sledoval vítězný řev svého přemohitele. Pak si vzpomněl na nůž. Ten nůž co si koupil jako malý chlapce ve zbrojářově krámku v Sarakeshi.

Levá ruka vystřelila rychle k pasu a bezpečně dýku našla. Když se ji ale Akvin snažil vytáhnout, zjistil, že medvěd mu nějak musel stlačit kovovou svorku, která dýku držela v pouzdře, a Akvin ji nemohl uvolnit. Medvěd dokřičel a chystal se mu ukousnout hlavu.

„*Já ti to povídal,*“ ozval se v Akvinově uchu odevzdaný hlásek.

„*To tedy ne!!!*“ nedal se čaroděj a lomcoval dýkou za opaskem.

Podobný křik slyšel i odněkud za sebou. V tu chvíli neměl

čas přemýšlet, jestli křičel Harfell nebo Ben. Všechnu svou energii věnoval tasení dýky.

Pak uslyšel křupnutí, když se jeden šíp zabodl medvědovi do tváře. Pokropila ho krev.

Pouze na okamžik zvedl medvěd hlavu a asi si teprve teď uvědomil, že ho ostřelují. Tak moc byl nemocný.

Dýka povolila.

Akvin ji prudce vytrhl a vši silou své vycvičené levačky ji zabodl do medvědího krku. Další proud krve se mu začal řinout na obličej.

Hnědý obr se zapotácel, což umožnilo čaroději pod ním vysoukat se ven. Další šípky si našly medvědí hlavu a dopomohly mu pochopit, že už má být dávno mrtvý. Poslední nenávistný pohled na čaroděje a tiché zakňučení. Pak se toto ubohé zvíře svezlo na zadek, na bok a zemřelo.

„Dvě minuty, třicet sedm vteřin,“ řekl si v duchu Akvin, když rušil své, značně poškozené, ochranné kouzlo.

*

Do Podlesí dojeli už za tmy. Akvina kupodivu zadek bolet přestal. Možná proto, že mnohem víc ho bolelo na hrudi, do které, i přes ochranné kouzlo, otiskl medvěd své drápy. Hraničáři nebohého hnědého obra stáhli z kůže, do které zabalili hlavu a takto vše naložili Akvinovi na Hnědku. Ta se chvíli vzpírala, ale Ben k ní pak promluvil a kůň se uklidnil. Mladý čaroděj považoval hraničářské schopnosti za opravdové zázraky, když kůň poslušně vykročil, vůbec nevyhazoval a vlastně se choval nejcivilizovaněji za celé ty tři dny.

„Budeš z něj mít nádhernou předložku před krb,“ říkal Harfell, když cestovali na jih.

Zbytky z hnědého medvěda před odjezdem spálili, aby se mrchožrouti nenakazili onou zhoubnou chorobou a nešířili ji dál.

„Je to smutné, když se něco takového stane, ale udělali jsme tu dneska dobrou práci. Hlavně ty, Akvine,“ řekl mu Ben.

„Rádi bychom tě doprovodili do Strážní Věže,“ pokračoval Harfell, „alespoň tak trochu vyrovnáme dluh za pomoc, kterou jsi nám tu dnes prokázal.“

„Bylo určitě bezpečnější, že jsme na něj byli tři,“ řekl Akvin a oba hraničáři s ním souhlasili.

A tak na zavřenou palisádu vystavenou kolem Podlesí zabušili společně.

„Kdo tu otravuje takhle v noci!“ ozval se skřípavý hlas zpoza dřevěných kůlů.

„Jsem čaroděj Akvin ze Sarakeshe, pak jsou zde dva hraničáři Harfell z Temného lesa a Ben.“

„Čaroděj říkáš?“ vyzvídal strážný.

„Otevři ty vrata, starče, jsme unavení a rozhodně nebudeme škudlit. Dnešní noc bude nocí oslav!“ zakřičel Akvin a na ta slova se palisáda okamžitě otevřela. Ale ne šířeji, než na jednoho muže na koni. Starý strážný byl asi z těch, kteří nikdy nedělali práci navíc.

Štolba už taky chrněl na stohu sena, a proto se tvářil dost nerudně, když ho Akvin s hraničáři probudili. Něco si hudroval pod vousy, což způsobilo, že mu Akvin hodil jen tři měďáky, za každého koně a ne stříbrňák, jak měl původně v úmyslu.

„Jestli se o naše koně nepostaráš dobře,“ vyhrožoval mu Ben, „poznáme to a pak se těš.“

Tehdy mladík přestal hudrovat a pustil se do odstrojování mnohem důkladněji.

V hostinci byla zábava v plném proudu. Skupina se probjovala k nálevnímu pultu, za kterým se tyčila mladá hospodská, která ale nemohla být potenciální obětí znásilnění, protože to byla čarodějka. Dva metry vysoká čarodějka třetího kruhu.

Akvin ji pozdravil a ona jeho s úsměvem také.

Pokoj už volný neměla, ale Akvin jí dal tři zlaté tary, ať mu prostě nějaký sežene, že jsou unavení. Netrvalo dlouho a objevil se otlý vesničan z přilehlé osady a nabídl jim, že mohou spát u nich doma. Akvin a hraničáři složili zavazadla v jeho boudě. Čaroděj se převlékl, hraničáři ne, a vrátili se do hospody, kde dlouho a zaslouženě pili.

Hraničáři moc neholdovali vínu, a protože Akvin nechtěl trhat partu, tak se s nimi pustil do piva, prokládaného kořalkami. Tak zle jak druhý den ráno mu dlouho nebylo. Rodina otlého farmáře na něj divně koukala a Akvin zaznamenal malého chlapce, jak tahá mámu za sukni a ptá se: „Ten zelenej pán je

vopravdu kouzelník?“

Celý den mu pak bylo tak zle, že ještě vzpomínal na bolavý zadek.

